

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Indictio, Acta & Decreta Synodi Diœcesanæ Paderbornensis

Diözese <Paderborn>

Nevhvsii, [1688]

Tit. VIII. De extremâ Vnctione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36013

audiendas approbatorum à casibus Sedi Apostolicæ aut Nobis reservatis quempiam extrâ mortis periculum absque speciali Apostolica seu nostrâ respectivè facultate absolvere præsumat, Sacerdos enim ad Confessiones excipiendas generatim approbatus, cum in dictis casibus non sit legitimus Iudex, nullam ab ijs habet absolvendi potestatem, quæ confertur per approbationem, ea enim in generali Concessione non veniunt, quæ requirunt speciale mandatum; ideoque absolutio, quam impendit, non est valida, prout sacra Congregatio Cardinalium, quæ Episcoporum ac Regularium negotijs & consultationibus præest, definivit.

3. Peccata verò & crimina reservationi summi Pontificis subjecta multa sunt, quorum præcipua in Bulla Cænæ Domini sigillatim referuntur, ac probatis Auctoribus, qui subiiciunt alios permultos desumptos ex Corpore juris communis & diversorum Pontificum constitutionibus. In quibus tamen casibus Sedi Apostolicæ reservatis, si occulti sint, Nos & Vicarius noster, ut absolvere & dispensare possimus, Concilium Tridentinum statuit. Sciant item Confessarij Sedi Apostolicæ inter cætera esse reservata: Vota Castitatis perpetuæ, Religionis approbatæ & Peregrinationis Romanæ, Hierosolymitanæ & Compostellanæ, quoad reliqua verò vota, & Excommunicationes quorum permutatio sive absolutio nonnullis fortè Apostolico Privilegio aut delegatione permittitur, caveant ne temerè sese hiscè immisceant, & permutando vota vel ab ijs absolvendo suam excedant potestatem.

4. Pastores & Confessarij à casibus nobis reservatis neminem absolvant, nisi aut in periculo mortis aut habitâ prius à Nobis speciali licentiâ. Casus autem, quos Nobis reservamus, sunt sequentes

1. Crimen Incendiarij.
2. Sacrilega Calicum ac Monstrantiarum ex Ecclesia surreptio.
3. Homicidium & Infanticidium tam prolis natæ quàm foetus animati.
4. Incestus in primo gradu & congressus cum Moniali.
5. Sodomia & cum brutis Congressio.
6. Defloratio violenta Virginum & earundem Raptus.
7. Omne explicitum cum Dæmone pactum & grave per veneficium illatum damnum.

T I T U L U S V I I I .

De extremâ Unctione.

I.

Ecclesia Catholica contrâ omnium temporum hæreticos ab ipsis Apostolorum temporibus palàm semper ex D. Jacobi Apostoli Sententiâ affirmavit & docendum tradidit, extremam Unctionem Sacramentum esse verè ac propriè dictum, quo migraturis ex hac vitâ Oleo salutis & fidei Oratione augetur robur contrâ hostes invisibiles in isto momento (ex quo dependet æternitas) fortius impugnantes & calcaneo ac fini vitæ insidiantes; ac dein gratia confertur remissionis reliquiarum peccatorum ad salutem corporis & animæ. Ideoque invigilent Pastores si ex suis infirmari aliquem graviter intelligant, & mortis periculum subesse existiment, ne fortè negligentia aut malignitate Domesticorum aut aliorum Unctionis Sacramentum impediatur, aut æquo justius differatur, quin potius ultrò ex charitate & officij sui ratione sese offerant, oviculam suam invisant, moneantq; infirmum de cura salutis suæ habendâ, frequentiq; visi-

tatione

tatione ad mortem disponant, ac, quatenus per occupationes licet, morituris Consilio, solatio, & auxilio adesse studeant, aut saltem curent, ut aliquis alius Sacerdos aut Religiosus advocetur, qui luctuantem cum morte adjuvet, habeantque Pastores in hanc rem assiduos sibi libellos quosdam pios, qui de ratione benè iuvandi morientes à pijs & doctis viris sunt compositi, sciantque Pastores huiusmodi Charitatis officijs præter meritum apud Deum plurimum sibi subditorum animos conciliari, sicut scriptum est, non te pigeat visitare infirmum, ex his enim in dilectione firmaberis.

2. Parochi ægrotos sæpè invisant, hortenturque ne ad extremum Sacramenti huius susceptionem differant, sed potius sensibus rationisque usu adhuc integris illud sibi administrari petant, ita ut uberiolem eius fructum percipiant.

3. Quanquam deceat, idque curandum sit, ut infirmo, dum rationis capax est, extrema Unctio detur, attamen negari non debet morituris, si vel paulò ante in amentiam aut phrenesin inciderint, vel etiam diuturno tempore usu rationis privati exiterint, modò ante statum amenitiæ hoc Sacramentum petiverint, aut interpretativè desideraverint, Christianè nimirum vivendo & salutis suæ memores, quod etiam præsumendum est, nisi contrarium appareat, si verò tanta sit phrenesis, ut infirmus aliquid contra Sacramenti Reverentiam facere posset, eo casu non ungatur nisi sublato tali periculo.

4. Falluntur qui existimant, suscepto hoc Sacramento vel testamentum condi non posse, vel spem convalescendi ob id imminui, ideoque Pastores contrarium subinde doceant. Eximenda quoque est illa persuasio erronea & pernitiola ex mentibus hominum, quâ sibi imaginantur sese, si inungantur, citius morituros, ut propterea ad extremum vitæ halitum hoc Sacramentum differant.

5. Dùm sacrum Oleum infirmorum ad ægrotos defertur, Custos superpelliceo indutus lumen præferat, non tamen nolam sonantem.

6. Sacerdos administraturus hoc Sacramentum, quocunq; anni etiam Adventûs, Quadagesimæ, & majoris Hebdomadæ die, sit indutus superpelliceo cum stola violacea, sacrum Oleum infirmorum in honesto & decenter ornato vasculo cum debita Reverentia ad ægrotum deferat comitantibus infirmi amicis & vicinis, inter eundem & redeundum à fabulis omnes abstineant, fundendis pro salute infirmi precibus intenti.

7. Si ægrotus, dum sacro Oleo ungitur, extremum Spiritum emiseric, Parochus ungere desistat, si verò aliqua morbi vis de repente illum oppressit, ut dubitetur, vivusne sit an mortuus, Parochus eâ conditione inungendo utatur. Si es vivus, per istam sanctam Unctionem &c.

T I T U L U S I X.

De Ordine.

I.

ORdinum Collatio seu manuum impositio, cum ostium sit ad Ecclesiarum gubernacula & ministeria exercenda, omni certè diligentia illud observandum est, quod hætenus diligenter curatum non fuisse, multis in partibus orbis Christiani lugemus, hinc enim tanta mala uno quasi impetu in Ecclesiam inundarunt, eamque miserè affligerunt, ut attentiolem posthac curam Episcopalem meritò requirant, ne quod D. Apostolus Paulus discipulo suo Timotheo præscribit, id cum magno Ecclesiæ exitio contemnatur: Manus citò nemini imposueris neq; communicaveris peccatis alienis; qui etiam huiusmodi custodiæ formulam quandam charissimis suis discipulis ex professo præscribit, quam nos sequentes circa ordinandos, & eorum ingressum subjunctas conditiones observandas ex Concilijs & Canonibus depromptas præscribimus.

2. De qualitatibus eorum qui ad sacros Ordines promovendi sunt, accuratè statuit Concilium Tridentinum, de quibus hæc Synodus quædam diligentioris observationis causâ repetenda duxit & statuenda.

3. Nullus